

NMS Ethiopia Blogg

1/2019



Kjære venner!

Selv om det fremdeles er noen uroligheter i Etiopia spesielt i lavlandet er det mye som har skjedd det siste halve året—du kan lese om alt dette i NMS Etiopia Bloggen. Be gjerne fortsatt for fred og forsoning og for lederne i landet.

Ha en riktig fin sommer!

På vegne av hele Etiopia staben,

Sonja

NMS team:

Klaus-Christian Küspert

klausk@nms.no

Sonja Küspert

sonjak@nms.no

Marit Breen

maritb@nms.no

Sophie Küspert-Rakotondrainy

sophier@nms.no

Mparany Rakotondrainy

mparanyr@nms.no

NMS Etiopia Blogg adressen

nmsethio@gmail.com

Postadresse:

Norwegian Mission Society

P.O.Box 5552

Addis Ababa, Ethiopia

Besøksadresse:

Norwegian Mission Society

Kebele 09/10, Kasanchis, Addis
Ababa, Ethiopia



Mao Komo språkarbeid – fremgang i all stillhet

Tekst: Klaus-Christian Küspert, klausk@nms.no; foto: Anne Christie Hellenthal

01.02.2019



NMS har i mange år støttet språk- og kulturarbeidet blant Mao og Komo folkene. Det er møysommelig, det tar tid, og det er ikke ufarlig. Men det bærer frukt – mer enn vi måtte tro!

Mao Komo arbeidet foregår i det stille. I hele 2018 har det vært uroligheter og etniske spenninger i området, og det fortelles om overgrep og fordrivelse, spesielt i Oromia, hvor arbeidet med minoriteter er forbudt. Så her gjelder det å gå varsomt frem. Flertallet i området er muslimer, og de kristne kirkene har ikke noe godt rykte; evangeliseringen oppfattes som aggressiv og lite sensitiv.



Ord blir til setninger. Morsmåls-alfabetisering på Gwama

Mao og Komo folkene lengst vest i Etiopia er for lengst blitt små minoriteter i sitt eget land, lever i det skjulte og tør ikke vise seg frem med språket sitt og sin egen kultur. Og likevel har det i 2018 skjedd mer enn vi kanskje tror. Mao Komo prosjektet som støttes av NMS og drives av SIL, kan vise til en imponerende liste av aktiviteter og resultater; her er bare et utvalg av aktiviteter:

På Mao-Komo Training Centre i Tongo i Benishangul-Gumuz som ble bygget med støtte av NMS, ble det arrangert en hel rekke kurs for leseferdighet. For noen av Komo og Gwama deltakerne var det første gang i livet de kunne lære å lese morsmålet. I en annen workshop lærte spesielt interesserte folk å lage historier og produsere små bøker. Bøkene som ble produsert er så enkle at de kan brukes i voksen-alfabetisering. Andre workshoper fokuserte på dikt og sanger.



Etter disse workshopene ble historiene gjort til bøker med fine bilder. Til slutt resulterte dette arbeidet i 26 hefter om ulike tema, som ble trykket opp og distribuert. Dette skjedde i samarbeid med landsbyutviklingsprosjektet Green LiP.

Her er et lite utvalg av de små bøkene som ble laget på Gwama og Komo

«Alle disse små dråpene - enkle bøker, fremføring av dikt og historier, økt lese- og skriveferdighet på morsmål, eller bare det å kunne samles fritt og uten frykt, er et stort bidrag til å øke selvtilliten av disse sterkt marginaliserte menneskene.»

Fjorårets eksterne evaluering av prosjektet understreket behovet for å bygge relasjoner med de lokale myndighetene. Følgelig besøkte SIL-prosjektkoordinatoren det lokale og regionale utdanningskontoret i Tongo, og inviterte dem til workshoper og skolebesøk og de planla morsmålbaserte pilotklasser og å opprette landsby-bibliotek. Det vil imidlertid ta tid før noen av disse forslagene blir implementert, spesielt med tanke på den urolige politiske situasjonen.

En gledelig nyhet til slutt: En av de unge Komo som hadde fått trening gjennom prosjektet ble rekruttert som «språkekspert» ved distriktskontoret for utdanning i Benishangul-Gumuz, og en annen Komo ble ansatt som morsmållærer i Tongo!



Setning for setning - skrivetrening på Gwama ved Mao Komo Cultural Centre

Glimt fra landsbyutvikling i Yaso

Tekst: Sophie Küspert-Rakotondrainy, sophier@nms.no; foto: Yohannes Gemada, prosjektleder

12.02.2019



Massemobilisering om sparing og oppretting av egen business for menn og kvinner. Kvinnene skal organiseres i låne- og spare-grupper

Yaso posjektområde er det nyeste området i landsbyutviklingsprosjektet Green LiP. Selv om området har vært preget av veldig mye uroligheter har de likevel begynt med mange spennende aktiviteter.

Her nede finner du bilder fra kurs for bønder i bl.a. birøkt, planting av trær, massemobilisering om miljø og mange andre spennende aktiviteter!



Bønder får opplæring i hvordan man planter, høster og tilbereder grønnsaker

Kurs for menn og kvinner i miljøbevissthet





Tawabech underviser

Mange hundre mangotrær har blitt plantet



Stolte bønder med banantrær

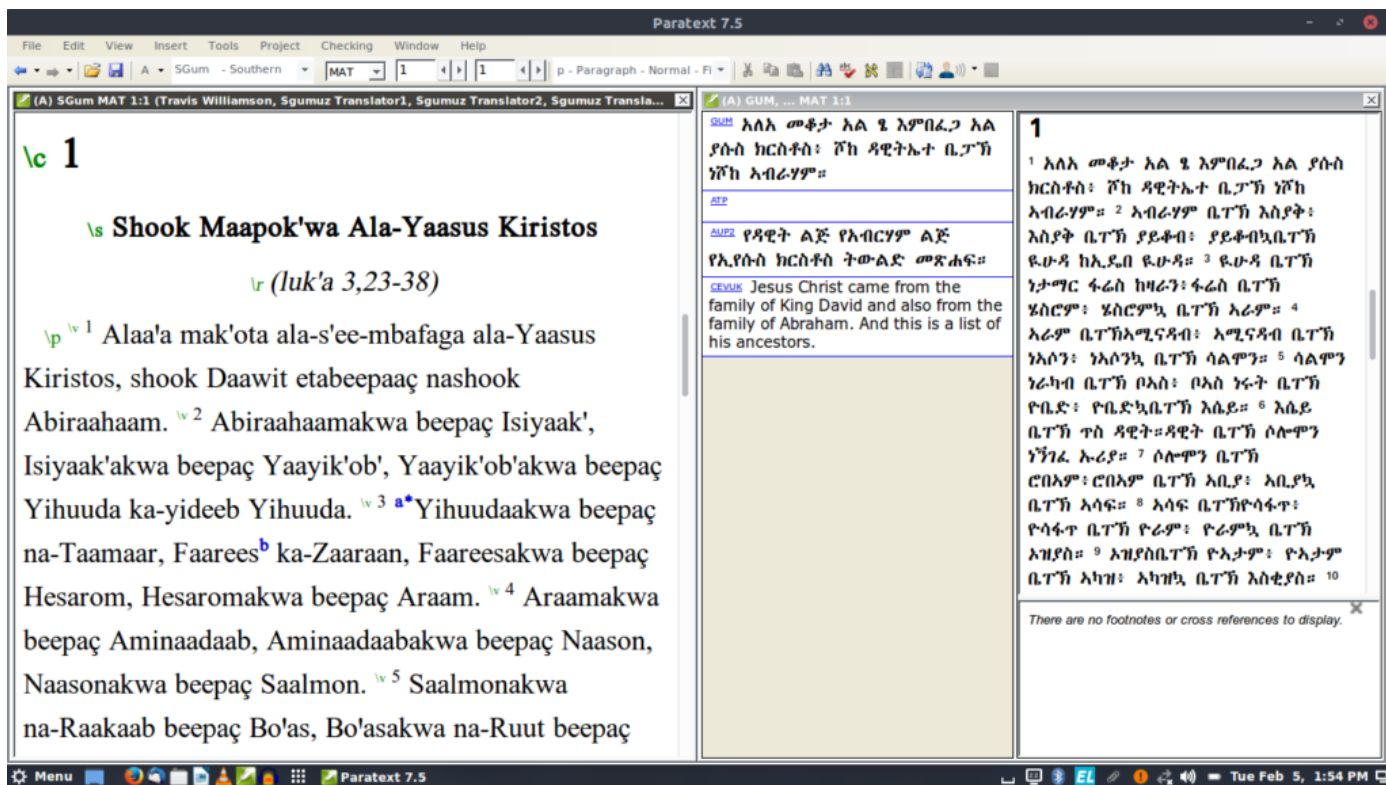
Trær til utplanting fraktes på den tradisjonelle måten. Lokalbefolkningen er aktivt med på alle aktiviteter og bidrar med transport



Ett skritt nærmere målet: NT på sør gumuz

Tekst og foto: Klaus-Christian Küspert, klausk@nms.no

14.02.2019



I forrige uke leverte ledere av oversettelsesteamet nyoversettelsen av Det nye testamentet til Sør Gumuz til det etiopiske Bibelselskapet. Dermed har vi kommet et stort skritt videre mot målet at gumuz folket skal få Bibelen på sitt morsmål.

I 1970 ble NMS kalt til å jobbe blant gumuz folket langs Blånilen i Etiopia. Arbeidet bar frukter, og i dag er flertallet av gumuz befolkningen sør for Blånilen kristne. Mye av evangeliseringsarbeidet skjedde på oromo språket, og selv om antall gumuz morsmålsbrukere er ca. 200.000 mennesker, ble språket lite brukt. Dette har ført til forestillingen at gumuz språket ikke egner seg til gudstjenestebruk. Hambisa, ledere for oversetter-teamet, sier:



Hambisa Ayana er leder for ungdomssenteret i Kamashi og har ledet oversetter-teamet for Det nye testamentet. Han står også klar som oversetter for Det gamle testamentet!

«Det er fremdeles mange av de eldre som tror at gumuz språket ikke egner seg til samtale med Gud eller forkynnelse av evangeliet. Men det har kommet en ny generasjon. En nyoversettelse av Det nye testamentet til den offisielle rettskrivningen vil ha en svært positiv virkning både innenfor og utenfor kirka.»

På 90-tallet ble det laget en oversettelse av Det nye testamentet til sør gumuz, dialekten som brukes i Sirba – Kamashi – Agalo området, men da boken gikk i trykken i 2003, var den allerede foreldet: Myndighetene hadde i da bestemt at gumuz skulle skrives med latinske bokstaver, ikke med det etiopiske alfabetet. Likevel ble 2003 utgaven en suksess, og var utsolgt allerede i 2009. NMS fikk mange henvendelser fra menigheter i Blånildalen som ba om støtte til en nytt utgave, men det har vært en lang og tung vei til prosjektet endelig er kommet i gang. For Mekane Yesus kirken hadde prosjektet lite preferanse, og det viste seg at det var mer en bare en teknisk øvelse å overføre teksten til det nye alfabetet. Det måtte gjøres en grundig revisjon av hele oversettelsen: i over 15 år som skolespråk har gumuz gjennomgått en betydelig utvikling.

Nå har vi kommet så langt at den reviderte teksten til Det nye testamentet kunne leveres til det etiopiske bibelselskapet. Manuskriptet er kvalitetssikret av et team av korrekturlesere bestående av teologer fra ulike kirker, morsmålslærere og spesialister fra SIL. Neste skritt er at bibelselskapet kvalitetssikrer en gang til og arbeider med layout. Så må vi finne midler til trykking av bøkene før vi kan sende manuskriptet til trykkeriet. Vi håper å få støtte fra det norske bibelselskapet – og fra ildsjeler som vil se gumuz testamentet på trykk!

Vi håper at gumuz folket får Det nye testamentet med fersk lukt fra trykkeriet til neste år - 50 år etter begynnelsen av gumuz misjonen gjennom NMS! Det store målet er imidlertid ikke nådd: hele Bibelen på sør gumuz. Vi jobber med saken!

Livet sammen

Tekst: Mparany Rakotondrainy, mparanyr@nms.no; oversettelse: Sophie Küspert-Rakotondrainy, sophier@nms.no; 26.02.2019
foto: Elza Kamadu



To ungdommer fra den Anglikanske kirken i Gambela dro til Sør-Afrika for DTS i september 2018 (Ungdom i Oppdrag – YWAM). Det var Nyariek Thiyang Mutthiang (Nuer) og Ajikune Ojaga Okony (Anuak). I tre måneder var de i Muizenberg ved Cape Town og lærte om temaet "Life together" før de dro på outreach til Djibouti.

Både Ajikune og Nyariek var veldig glade for å få anledningen til å gå til Sør-Afrika. Nyariek sa flere ganger at det var et stort privilegium for henne. Videre sier hun:

«Dette er den første gangen jeg har vært ute av min by, og i begynnelsen var jeg litt redd. Men i Muizenberg, føler jeg meg så glad. Jeg har fått venner fra hele verden, for eksempel fra europeiske land som Tyskland og Nederland. De er så hyggelige mennesker! Vi er sammen og bor sammen, ber sammen og synger sammen.»

Hun lærte mye fra sitt opphold i Muizenberg, og det viktigste hun lærte var at selv om vi er forskjellige, kan vi leve sammen.

Ajikune sa at han virkelig likte Sør-Afrika. Men en ting som overrasket han var den store forskjellen mellom rik og fattig, veldig moderne byer og mindre utviklede landsbyer. Videre sier han:

«Under mitt opphold på YWAM har jeg sett en enhet som jeg vil si er Guds rike på jord. I den første uken handlet det om oppdraget og hva som er Guds hjerte om misjon. En ting jeg har lært er å elske din Gud med hele ditt hjerte, sjel, sinn og all din styrke og elske dine nabo som deg selv. Hvis du elsker Gud, bør du elske det han elsker.»

Han forteller videre at de i forelesningsfasen hadde samling med barn i lokalområdet hver fredag. På skolen ble han godt kjent med tre gutter, en fra Tyskland, en fra USA og en fra Sør-Afrika. Han sier: "Forholdet mellom oss på YWAM var nesten perfekt, selv om det ikke vil være fornuftig å si at det er perfekt ting i verden. Måten folk brydde seg om hverandre var utrolig. Fra dette forholdet og undervisningen på skolen fikk jeg mitt første inntrykk i hvordan det er å jobbe for Gud og elske ham og elske som Gud elsker."

«I min by i Gambella elsker alle sin egen stamme, men i Guds øyne er dette ikke sant. Jeg vil gjøre mitt beste for å få unge mennesker til å forstå hvor viktig det er å sette Gud først, og alt annet er underordnet. I Gambella setter folk stammen sin først, og Jesus i andre rekke. Jeg ønsker å forandre denne holdningen.»



Teamet i Djibouti etter ankomst. Ajikune og Nyariek er første og andre til venstre.

Etter oppholdet i Muizenberg reiste de på outreach til den anglikanske kirken i Djibouti sammen med fire andre ungdommer. De gjorde frivillig arbeid på YWAM senteret i Djibouti sammen med forskjellige ungdommer fra lokalsamfunnet og underviste deltid på biblioteket. Biblioteket er et mobilt bibliotek, så noen ganger gikk de rundt landsbyen for å gi undervisning for barn. De gjorde også hjemmebesøk og snakket om evangeliet. Både Nyariek og Ajikune fikk veldig god erfaring med å dele evangeliet med mennesker i Djibouti.

En del av deres outreach var å forkynne til det muslimske samfunnet i området. De forkynnte i kirken og oppmuntret folk med Guds ord, underviste unge mennesker på gaten og ga engelskkurs for barn sammen med mobilbiblioteket. De følte seg veldig privilegert, spesielt

på gaten og lærte om resirkulering av søppel i landsbyen. De hadde aldri gjort noe slikt i Gambela. Noen ganger var det de små tingene som påvirket dem; for eksempel å ta vare på miljøet og lære å gjenvinne ting.

Nyariek forteller:

«Vi har ikke sånn i min by, alle bare kaster søppel på gaten og overalt. Jeg er veldig glad for å få denne store muligheten. Jeg håper NMS vil fortsette å gi denne gode muligheten til andre ungdommer fordi vi trenger å lære mer og gå ut for å se hva som skjer i forskjellige områder og land.»



Ajikune (3. fra venstre) lærer ungdommene i Gambella og teamet fra YWAM en dans ved en av kirkene i Gambella

Ajikune sier:

«Jeg har mye å dele med mine kolleger i kirken når jeg kommer tilbake til Gambela. Dette er en veldig god opplevelse for meg! Jeg har fått venner og lært å forstå andres kultur og hvordan jeg kan dele tro og kjærlighet. Jeg har også lært at våre muslimske venner er hyggelige mennesker. Jeg hadde en misforståelse om dem før fordi jeg lærte gale ting fra mitt samfunn. Men her i Djibouti er jeg helt uenig i hva folk tenker om muslimske folk. Takket være Gud har vi fått denne muligheten. Den eneste vanskelige tingen var at vi ikke var fri til å snakke om Jesus. Det har vi heldigvis i Gambella.»

Farlig å være kristen og minoritet

Tekst: Klaus-Christian Küspert, klausk@nms.no; foto: SIL

11.03.2019



Det er mye godt en kan si om det som skjer i Etiopia for tiden. Men spøkelsene fra fortiden har ikke forsvunnet – langt ifra. I mange deler av landet er det brutale sammenstøt mellom etniske grupper, og vold og diskriminering av minoriteter har ikke blitt borte.



Oral Bible Story workshop for mao hozo

Ved månedsskifte januar/februar hadde vi andre runde av Oral Bible Story workshop for unge mennesker som snakker mao hozo, et minoritetsspråk langt vest i Etiopia. Hozo folket har gjennom århundrer vært utsatt for slavehandel, fordrivelse og diskriminering, og har den dag i dag en veldig lav status i samfunnet hvor alt offentlig liv domineres av majoritetsbefolkningen, oromo.

Med på workshopen var Mitiku og Mohammed, som allerede hadde deltatt i første runden i august 2018. De fortalte om hva som hadde skjedd etter den første workshopen. Det kom som en overraskelse, men var likevel en kjent historie.



Mitiku forteller:

«I august i fjor, etter at jeg hadde deltatt i den første Oral Bible Story workshopen i Asosa, var jeg i fengsel i en uke og ble banket opp av det lokale politiet. De anklaget meg for å ha deltatt i opplæring som hadde som mål å ødelegge regjeringen. Senere slapp jeg ut fordi de ikke kunne finne bevis mot meg.»

Historien til Mohammed, som kommer fra en annen landsby, er ganske lignende:

«Etter workshopen ble jeg fengslet; politiet sa at opplæringen hadde vært ulovlig. Før var jeg med i vaktstyrken i landsbyen min og hadde egen pistol. Men da jeg gikk til dette Oral Bible Story kurset, lot jeg pistolen være hjemme. Da jeg kom hjem igjen ble jeg fratatt pistolen og utstøtt fra vaktjenesten. Jeg ble slått av de andre og de påsto at jeg ikke lenger var pålitelig.»

Det var gripende historier og vitnesbyrd vi fikk høre av deltakerne ved mao hozo Oral Bible Story workshopen

Det må presiseres at workshopen på ingen måte hadde noen politisk agenda. Den ble holdt av SIL i samarbeid med Mekane Yesus kirken og hadde som mål å trene deltakere i å fortelle bibelhistorier på morsmålet sitt. Videre ble Fadervår for første gang oversatt til mao hozo språket.

Men i denne delen av landet er det åpenbart nok at medlemmer av en minoritetsgruppe samles og forteller om Gud på sine morsmål. Fadervår på et uforståelig språk blir så lett oppfattet som et angrep på statsmakten, og majoriteten slår hardt ned på de de oppfatter som en trussel.

Vi i NMS støtter evangeliseringsarbeidet blant mao og komo folket og beundrer Mitiku og Mohammed for deres mot og utholdenhet. Uten et brennende ønske om å få vite mer om Jesus og å lære å be og fortelle om Gud på sine morsmål hadde de neppe våget å komme til en ny Oral Bible Story workshop - med risiko for å bli fengslet og slått igjen når de vender tilbake til sine landsbyer.

Eller som Mitiku sa det:

«Her har Gud åpnet en dør for oss for å kunne høre og lære Guds ord på vårt eget språk.»

Yerichi hi diri gani! - «Gud velsigne deg» på hozo!

Sterke møter mellom norske ungdommer og etiopiske kvinner

Tekst og foto: Sophie Küspert-Rakotondrainy, sophier@nms.no

13.03.2019



Kristen videregående skole i Trøndelag (KVT) samler inn penger til NMS sitt migrasjonsprosjektet i Etiopia. På besøket her møtte de sterke historier om overgrep og utnyttelse av irregulære migranter, og desperasjon blant arbeidsledige unge mennesker i Addis Ababa.



I seks dager var elevene Maren, Maiken, Hannah og Aleksander i Etiopia sammen med læreren Frode Lund Winsnes og Espen Topland som jobber i seksjon Migrasjon i NMS Global i Norge. Vi tok dem med på møter med returnmigranter, steder der kvinner får opplæring i business, mottak for returnmigranter og møte med unge, fattige mennesker som har planer om å prøve lykken i utlandet. De besøkte også en Mekane Yesus jenteskole, hvor de snakket om migrasjon i Norge og svarte på spørsmål fra jevnaldrende etiopiske jenter i tilsvarende 2. og 3. klasse på videregående skole.



Etiopisk lunsj. Fra venstre: Espen (NMS), Miriam (Mekane Yesus, DASSC), Frode (lærer ved KVT), Maiken, Hannah, Aleksander og Maren (elever ved KVT)

Prosjektet KVT støtter ønsker å bygge en trygg fremtid for unge mennesker i Etiopia og dermed beskytte dem fra farene ved irregulær migrasjon. Irregulære migranter er personer som ikke har de nødvendige papirene eller tillatelsene de trenger for å kunne være i landet de kommer til. Irregulær migrasjon, spesielt til Libanon, Saudi Arabia eller andre land i Gulfen, er vanlig, og det er spesielt kvinner som er veldig sårbare for overgrep. De utnyttes på reisen, i huset der de jobber som hushjelp og når de vil reise tilbake. Mange kommer tilbake fattigere enn de var da de reiste ut, og har med seg traumer og vonde minner i stedet. Tilbake i Etiopia møter de skuffelsen fra familien som hadde håpet at de skulle tjene mye penger, og står igjen uten nettverk eller jobbmuligheter.

Prosjektet er i oppstartsfasen nå, og skal drive med holdningsskapende kampanjer mot irregulær migrasjon, blant annet gjennom å kurse prester og andre ledere som kan advare folk mot å migrere irregulært. Hovedfokuset skal være på å gi kurs til både returnmigranter og unge mennesker som har planer om å migrere fordi de ikke ser noen framtid i Etiopia. Ved å knytte dem til låne- og sparegrupper og gi dem yrkesrettet opplæring vil de kunne få jobb eller opprette sin egen business.

På toppbildet ser vi elevene hos Meskerem, en kvinne som klarte å opprette sitt eget kaffesalg i nærheten av universitetet i Addis Ababa. Hun drømmer om å starte en importforretning for byggematerialer. Av pengene hun tjener fra kaffesalg og kopiering/printing klarer hun å betale husleie og skolegangen til sønnen,



Ildsjelen bak prosjektet er Miriam Tesfaye (t.h.) fra Mekane Yesus kirkens utviklingsorganisasjon (DASSC). Her er hun sammen med en returnmigrant

og sparer litt penger til fremtiden. På det andre bildet øverst i artikkelen er elevene sammen med Teshay som returnerte uten penger fra Saudi Arabia. Hun har nå klart å starte sin egen frisørsalong med to ansatte. Det klarte hun med hjelp av kurs i business og økonomi og en låne- og sparegruppe i nærområdet. Nå sparer hun til en større skjønnhetssalong.

KVT elevene fikk se at dette virkelig fungerer, og de var ofte berørte av historiene som kvinnene fortalte til dem – om fattigdom og desperasjon som førte til migrasjon, om utnyttelsen av dem som arbeidskraft og som kvinner, om lønn som ikke ble utbetalt, om arbeidstider som overskred 20 timer i døgnet, om fengsling, vold og psykisk trakassering.

Denne damen forteller om psykisk trakassering i utlandet. Hun er nå del av et DASSC prosjekt som hjelper returnmigranter



«Å høre alle historiene fra menneskene gjør det lettere å snakke om prosjektet fra hjertet. Det øker forståelsen min og forbindelsen jeg føler med prosjektet.»

Dette sier Aleksander, og det er tydelig at han har blitt påvirket av de sterke historiene. Hannah er enig:

«Jeg synes det er veldig spennende å møte folk og se hvordan arbeidet som gjøres her påvirker menneskene.»

Maren synes besøket var godt organisert, og sammen med de andre er det ikke tvil om at hun kommer til å jobbe hardt med å samle inn penger.

«Jeg setter stor pris på alle møtene vi har hatt med folk og alle de inspirerende menneskene her. Vi har fått en bred forståelse av prosjektet og er veldig motiverte til å gjøre en innsats for prosjektet.»

Det er ofte ganske lite som skal til for å hjelpe folk, for den viktigste ressursen har de selv: Ideer, vilje og pågangsmot. Maiken har rett når hun sier:

«Vi ble inspirert til å prøve å gjøre verden litt bedre, spesielt Etiopia. Det er et så vakkert og rikt land som bør løftes opp!»

Ungdomsarbeid i Gambela – grunn til glede og takknemlighet

Tekst og foto: Klaus-Christian Küspert, klausk@nms.no

20.04.2019



Andre uka i april startet vi et ungdoms- og sportsprosjekt sammen med Den anglikanske kirken i Gambela i Etiopia. Målet var fred, forståelse og kristen nestekjærlighet i et såret og splittet samfunn. Ungdommene og ungdomslederne er høyt motivert, og vi sitter igjen med følelsen at de er med på noe stort, noe som virkelig gjør en forskjell!

Gambela, ved grensen til Sør Sudan, er et komplisert samfunn med mange utfordringer. Det er hyppige og voldelige sammenstøt mellom de største folkegruppene, Nuer og Anwak. Det er et hardt narkotikamiljø med landets desidert høyeste HIV-frekvens. Det er hundretusener av flyktninger fra borgerkrigen i Sør Sudan, blant andre utfordringer. Midt i denne vanskelige situasjonen gjør Den anglikanske kirken noe som egentlig er logisk og samtidig virker dristig: Å ha åpne dører for ungdommer, å invitere alle som vil være med og som er av god vilje.



F.v. Ajikune Ojaga, Anglikansk ungdomsprest for Gambela, Nyariek Thiyang, ungdomsarbeider ved bispeddømmet og Kadera Onyongo, ungdomsleder for St. Barnabas menighet

I begynnelsen av dette året ble det tilsatt to ungdomsledere, presten Ajikune Ojaga, en begeistret fotballspiller og musiker, og Nyariek Thiyang, en ung dame med en Bachelor i ledelse. Ajikune er Anwak, Nyariek er Nuer, en mann og en kvinne – en uvanlig konstellasjon i et splittet og fiendtlig samfunn.

Sammen skal de organisere sportsarrangementer og utvekslinger for ungdommer fra alle folkegruppene i Gambela, samle ungdommene til kurs innen gender og rettigheter, og lede bibelstudier for ungdommene. I løpet av året skal de besøke alle 21 prostiene i delstaten pluss flere flyktningeleirer.

«Vi vil bringe ungdommer sammen fra alle lag av samfunnet og fremfor alt vise Guds kjærlighet og være et eksempel for hva det vil si å leve i fred og forsoning»,



Ungdomspresten Ajikune har klare meninger om hvordan man bør bekjempe fattigdommen i Gambela

sier Ajikune. Og der er også en annen sak han brenner for:

Gambela er en "NGO*-by". Det er mye penger og høye priser, men folk flest lever i bitter fattigdom. Det er spesielt ungdommene som bare sitter og venter at de store pengene kommer over natta. Og hvis det ikke fungerer, blir de kriminelle. Vi må bruke det potensialet vi har. Vi må slutte å være passive og avhengige av hjelp utenfra. Jeg ønsker å vekke vår ungdom og få dem til å stole på deres egne krefter!

Dette høres kjent og kjært ut. «Use Your Talents» - på helt eget initiativ!

For oss i NMS er slike møter ekstremt viktige som kilde til glede og motivasjon. Noen ganger er det en risiko for at vi er for opptatt med oss selv, og at vi mister det viktige ut av synet: Å være til for andre og å se entusiasmen og den dype troen på Guds kjærlighet og tilgivelse til våre venner. Disse unge i Gambela som prøver å løse selv de vanskeligste problemene, gjør oss ydmyke og gir samtidig styrke til å fortsette. Det er bra at vi er her - vi gjør en forskjell!



Prosjektstart med f.v. NMS rådgiver for ungdom og minoriteter, Mparany Rakotondrainy, Ajikune, Nyariek og Kadera. T.h. Archdeacon Rajan fra India som leder arbeidet i Gambela

*NGO (Non-Governmental Organization = ikke-statlig organisasjon): er en samlebetegnelse på frivillige, ikke-statlige organisasjoner, særlig slike som driver med internasjonal virksomhet. I Norge brukes gjerne betegnelse «frivillige organisasjoner» eller «ideelle organisasjoner».

Hjelp fra naboene!

Tekst: Sonja Küspert, sonjak@nms.no; foto: Klaus-Christian Küspert og Desalegn Asefa

23.04.2019



Da angriperne kom, fikk kvinneambassadøren Dinsiri Banti og familien hennes hjelp fra naboene. De gjemte dem i over en uke i husene sine, senere i skogen. Det til tross for at de tilhører ulike folkegrupper som er i konflikt med hverandre.

Konflikten mellom folkegruppene oromo og gumuz er gammel. Gjennom århundrer har gumuz-folket blitt utnyttet og diskriminert av høylandsfolk som flyttet til lavlandet, hjemlandet til gumuz, på let etter god jord for landbruket. Kampen om jord og andre ressurser skapte konflikter. Under den siste regjeringen var det på en måte lokk på disse konfliktene, men de ble ikke løst. Med den nye statsministeren som har åpnet for mer demokrati og frihet, har konflikten blusset opp igjen. Noen personer fra begge folkegruppene ble voldelige og det skjedde drap på begge sider. Dessverre er informasjonen av og til ensidig alt etter hvem man snakker med, og nyhetene forteller bare om drepte på den ene siden. Det er mye fokus på lidelsene som påføres høylandsfolk, men ikke om gamle sår blant gumuz som aldri har fått lov til å leges.

Ikke alle lar seg smitte av denne voldsspiralen! Mange vil helst ha fred og er ikke enige med opprørsmakerne. Det finnes gode eksempler av hjelp og støtte på tvers av folkegruppene, som i tilfellet av Dinsiri og familien hennes.



Dinsiri fikk opplæring som kvinneambassadør i 2017 og har besøkt mange gravide kvinner i nabolaget

Dinsiri er oromo og fikk opplæring gjennom Safe Motherhood-prosjektet. Hun er en av de 40 kvinneambassadørene som besøker gravide for å overbevise dem om at det er best å føde ved en helsestasjon. Da militante gumuz kom for å angripe henne og familien hennes, var det nettopp gumuz-naboene som hjalp dem. De beskyttet og gjemte dem i husene sine i en uke. I opprøret ble mange hus til innflyttede høylandsfolk brent ned, også huset til Dinsiri. Da den militante gruppen hørte at det fremdeles fantes høylandsfolk gjemt av sine gumuz-naboer, ble det strid og uenighet i gruppen. Dinsiri og familien måtte rømme til skogen, hvor de fikk mat fra naboene sine. Men med små barn og gamle folk var det vanskelig å leve i skogen over lengre tid, så de bestemte seg til å dra tilbake til høylandet. Det var for farlig å gjøre det om dagen, så de måtte dra om natten og lever nå trygt i høylandet.

Konflikten har også medført at det over en lengre periode var umulig å reise fra høylandet til lavlandet – eller omvendt. Begge folkegruppene kunne risikere å bli angrepet. Den offentlige busstransporten ble innstilt. Sakte har situasjonen blitt litt bedre, busstransporten har delvis startet, men fremdeles kvier folk seg for å reise.

Be gjerne for fred og forsoning mellom folkegruppene og at de igjen kan leve fredelig side om side!

Tamar Campaign teamet i Etiopia er i gang!

Tekst og foto: Marit Breen, maritb@nms.no

03.05.2019



Tamar er ingen hvem som helst fra Samuels kongesaga i Det Gamle Testamentet. Man kan kanskje si at hennes historie representerer både krise og styrke i Guds hus – i den salvede Kong Davids hus. Tamars historie er både til inspirasjon og advarsel til våre Guds hus i dag – og i Etiopia begynner kirkens ledere å se dette tydeligere gjennom bibelstudiet av Tamars historie fra 2. Samuelsbok 13.1-22.

Burde det være krise i Kongens hus når en voldtekt finner sted slik historien formidler - en voldtekt der Tamar's halvbror Amnon er forbryteren? Sammenlignet med Tamar, hvilke konsekvenser får voldtekten for forbryteren i historien? Og hva sier dette om Davids hus; hvilke holdninger man har i forhold til slike overgrep; for hvilken posisjon unge jenter som Tamar har i sitt samfunn og sitt hushold? Og sist men ikke minst; hva kan vi lære av denne historien og ta med oss i våre 'Guds hus' og sammenhenger i dag?



Dette er noen av de spørsmålene som ble diskutert og samtalt om i løpet av de to dagene med bibelstudiet av Tamars historie i Etiopia. Før påske var ca. 30 kirkeledere samlet fra tre av Mekane Yesus kirkens synoder for å være med på Tamar Campaign; bibelstudiet som skal få dem i tale rundt tematikken kjønnsbasert vold. Tematikken er noe tabubasert, spesielt i kirken, og krever litt tid for å få deltakerne i gang. Melkamu og Kuleni er Mekane Yesus kirkens utvalgte 'Tamar Campaign undervisere' og de gjør en imponerende jobb med å skape et godt miljø for åpenhet og samtale gjennom dagene, og losjer deltakerne gjennom studiet på en glimrende måte.

Melkamu og Kuleni er Mekane Yesus sine utvalgte Tamar Campaign undervisere. De skal gjennomføre fem slike Tamar Campaign bibelstudier blant kirkeledere gjennom året.

Feministisk agenda?

Gjennom gruppearbeid, presentasjoner, dialog og diskusjon åpnes etter hvert et rom for å dele flere og flere historier. Bønn og sang er også en naturlig del av opplegget som hele veien henvender seg til bibelteksten, samt analysen deltakerne selv har gjort av sin egen kontekst med tanke på hva som hindrer og fremmer kvinners deltakelse og posisjon i deres sammenheng, kultur og tradisjon. Dermed blir det vanskelig å påstå at dette opplegget har en feministisk vestlig agenda som 'kommer utenfra' eller 'ikke angår oss'.



Gruppearbeid



Alle deltakerne på Tamar Campaign fra tre av Mekane Yesus' synoder samlet for to dagers bibelstudie

Sterkt om ei ung jentes styrke

Historien til Tamar formidler noe sterkt om ei ung jentes styrke. Til å være ei ung Israelsk jente på Kong Davids tid er Tamar svært modig, velinformert om sitt lands lover og regler; egen kultur og etikette; samt hun er ikke redd for å si nei eller stå opp for seg selv for å redde sin egen - og halvbrorens ære. Likevel blir hun ikke hørt, og har ingen forutsetning for å beskytte seg mot voldtekten som så finner sted. Hun befinner seg i en meget sårbar posisjon som blant annet hennes egen kultur og tradisjon bidrar til å sette henne i. Til tross for dette fortsetter hun å stå opp for seg selv i det offentlige etter at hun kastes ut av brorens hus. Hun demonstrerer med hele seg hvilket overgrep som har funnet sted og hvilken tragedie dette er for hennes liv. Tamar står opp for urettferdigheten som rammer henne – med alle de konsekvensene dette får for livet sitt.



Maheder

Tamar: Inspirasjon til framtidens unge ledere

Sårbarheten til Tamar er noe Maheder (23) kjenner igjen i sin egen kirke. Hun forteller at de også har flere som Tamar blant seg i kirken. Til eksempel nevner hun hvordan mange unge jenter blir satt i vanskelige og utsatte situasjoner under forventning om at de skal respektere og kanskje også 'tjene' mannlige evangelister på forskjellige måter. Her er det mye å ta tak i mener Maheder, som er blant de yngste deltakerne på Tamar Campaign. Hun går på en av synodenes bibelskoler og er forbløffende uredde for å tale sant om mye av det hun ser at skjer i sin egen kirke i forhold til urettferdig behandling og overgrep av unge jenter. Jeg tenker; her har vi framtidens kvinnelige ledere og forbilder. Kanskje er hun også inspirert av Tamar og kan ta med noe av hennes mot videre på sin vei som bibelskoleelev på en ellers så mannsdominert utdanningsinstitusjon; hun er uredde, tør å bruke sin stemme; er utdannet og velinformert om hva som skjer rundt henne og en endringsaktør som kirken og samfunnet trenger.

"Jeg vil gå med det jeg har"

Tekst og foto: Tichaona Chamboko; oversettelse: Sophie Küspert-Rakotondrainy, sophier@nms.no

08.05.2019



Tich er fra Zimbabwe og går på Disippeltreningskole i Sør-Afrika. Takket være samarbeid mellom NMS og Ungdom i Oppdrag i Muizenberg, Cape Town, har han nå fått støtte til å fortsette oppholdet sitt og dra på outreach. Han skriver dette lange og gripende brevet, som er en stor grunn til både å takke og lovprise Gud!



Jeg heter Tichaona "Tich" Chamboko. Jeg ble født i landsbyen Chibi i Masvingo i Zimbabwe. Mine foreldre ble skilt før jeg ble født, og jeg vokste opp hos bestemoren min fordi min mor ønsket å fortsette skolegangen. Halvparten av familien min var kristne og den andre halvparten hadde tradisjonell religion. Min mor giftet seg senere, men ble skilt igjen etter å ha fått to barn til. Å oppdra alle oss tre var vanskelig for henne, så jeg fortsatte å bo hos bestemoren min som var bonde på landsbygda.

Som barn var jeg ikke kristen fordi familien min ba til forfedrene. Jeg ga livet mitt til Jesus i 1999. Jeg ble døpt i den katolske kirken, men ble etter hvert mer sulten på Den Hellige Ånd og begynte å gå i en Apostolisk trosmisjonskirke.

Tichaona Chamboko fra Zimbabwe har opplevd mye motgang i livet, men det er kanskje nettopp derfor han kan se Guds velsignelse

I 2008 ble den økonomiske situasjonen i Zimbabwe verre. Mange bedrifter gikk konkurs, folk mistet jobbene sine, og det ble økt vold og politisk misnøye. Det eneste som gikk oppover var kirkesektoren. Folk begynte å danne flere kirker, og de var mer opptatt av profeti om velstand og antall konverterte enn kallet til Jesus Kristus. I de tre årene jeg jobbet i kirken så jeg mer kirkepolitikk og kjærlighet til penger enn kjærlighet til Kristus.

I 2012 tok jeg avstand fra dette og fikk et kall til misjon. Jeg fortsatte likevel å løpe fra Gud fordi jeg visste at familien min ikke ville kunne støtte meg finansielt som misjonær. Da jeg mistet jobben min i en matbutikk i 2016, ble mitt hjerte fylt av bitterhet og jeg trakk meg ut av kirken. Jeg tenkte mange ganger på å begå selvmord fordi alle disse tingene var så vanskelige for meg.

Men det var da Jesus kom til meg gjennom en venn som hadde gjort Disippeltreningsskole med Ungdom i Oppdrag/Youth With a Mission (YWAM). Jeg følte at dette var min tid å fullt og helt gi meg selv til Jesus fordi jeg ville lære om Guds kjærlighet og godhet. Jeg solgte alt jeg hadde og sparte i tillegg 550 rand (ca. 330 kr). Likevel var det ikke nok til å betale hele skoleavgiften for YWAM i Muizenberg. Jeg sa til meg selv at jeg ville gå med det jeg hadde. Gud var så trofast og god, og skolen tok imot meg selv om jeg ikke hadde nok på kontoen.

Helt siden jeg startet opplæringen, har Gud bygget meg opp igjen, og jeg har fått en lidenskap til å forkynde for alle folkeslag. Gud har gitt meg en mulighet til å dele ordet og gjøre tjeneste. For eksempel reiste vi til East London, en sørafrikansk by langs kysten av det Indiske Hav. Her samarbeidet vi med en av de lokale kirkene, og vi gjorde evangelisering i et township kalt Orange Groove. Den Hellige Ånd førte gruppen min til et av husene og full av den Hellige Ånd snakket jeg med dem på det lokale språket Xhosa. Jeg hadde aldri snakket det før, og etterpå kunne jeg ikke huske hva jeg hadde sagt. Jeg delte troen på Jesus med dem og inviterte dem til å delta i kveldsgudstjenesten den dagen.

Vi jobbet også med en organisasjon som hjelper uteliggere, og vi ba sammen. Senere hjalp vi med å dele ut mat og såpe til de hjemløse og i en barnehage. Det var et hjerteskjærende øyeblikk å se mennesker som hadde det så vondt, og se at de er fanget i narkotika og alkohol. Vi så virkelig hvordan Gud jobbet gjennom oss.

“Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg.” Galatene 2:20



Tich sammen med barna i barnehagen i East London i Sør-Afrika

Conflict Awareness Project signert av Mekane Yesus

Tekst og foto: Sophie Küspert-Rakotondrainy, sophier@nms.no

16.05.2019



Det nye Digni prosjektet som skal handle om kirkers motstandsdyktighet mot konflikter har blitt meget godt mottatt av den Etiopiske Mekane Yesus kirken og signert av begge parter - NMS og Mekane Yesus..



Kirkepresidenten Rev. Yonas Yigezu bekrefter hvor viktig dette prosjektet er for Mekane Yesus

Foran en samlet ledelse av Mekane Yesus kirken hadde jeg forrige onsdag gleden av å presentere dette nye prosjektet. Det ble mottatt med åpne armer av kirkepresidenten Rev. Yonas Yigezu som signerte prosjektdokumentet med en gang sammen med regional leder Klaus-Christian Küspert fra NMS. Kirkepresidenten holdt en liten tale og sa:

«Vi er glad for å kunne samarbeide med NMS om konflikthåndtering. Fred og forsoning står meget sentralt i kirkens oppdrag, og NMS går igjen foran med ny tematik og nye måter å jobbe på.»

Lederen av Mekane Yesus kirkens fredskontor er tidligere kirkepresident Rev. Dr. Wakseyoum Idosa. Han har vært med på å planlegge dette prosjektet fra starten. Mekane Yesus kirken spiller en spesiell rolle for NMS i arbeidet med konflikthåndtering fordi de allerede jobber aktivt på dette feltet og fordi samarbeidet mellom fredskontoret til EECMY og NMS Etiopia er tett og godt.

Tre av NMS sine partnerkirker har blitt spurt om å være med på dette prosjektet. Bortsett fra Mekane Yesus er det den gassisk lutherske kirke FLM og den kamerunesiske evangelis-

ke lutherske kirke EELC. Mekane Yesus vil være et godt forbilde for de andre kirkene.



Regional direktør Klaus-Christian (t.v.) utveksler den signerte avtalen med kirkepresident Rev. Yonas.

På det øverste bildet i denne artikkelen ser vi de to skrive under, og Rev. Dr. Wakseyoum som er leder for fredskontoret, og undertegnede står bak dem.

Prosjektet skal fokusere på gjensidig utveksling av erfaringer, å bygge kompetanse innen konflikthåndtering og fredsbygging, og å utarbeide en strategi for hver av kirkene for å gjøre dem mer motstandsdyktige mot både interne og eksterne konflikter. Det skal koordineres av et **internasjonalt team** som består av representanter fra hver av partnerkirkene, NMS og en fagkonsulent. Dette er en ny måte å jobbe på, og det kommer til å bli en spennende og lærerik erfaring, ikke bare for kirkene, men også for NMS.

Det er med ære og takknemlighet at jeg kunne møte kirkeledelsen og se deres engasjement og positive innstilling til denne nye måten å jobbe på, på tvers av land og kirker.

Til tro gjennom verdighet

Tekst og foto: Klaus-Christian Küspert, klausk@nms.no; foto av jentene: SIL Etiopia

10.06.2019



– Vi må tørre å bruke språket vårt og overbevise våre brødre og søstre om at Gud er like glad i Mao-folk som i alle andre folkeslag, sier Milki Kadiro.

Mao Hozo-folket er blant de mest marginaliserte og usynliggjorte folkegruppene i Etiopia. Helt siden 70-tallet har NMS-misjonærer prøvd å nå dette folket, men har ikke lyktes. Hozo har blitt drevet stadig lenger inn i veiløse sump- og fjellområder av innvandrende grupper fra høylandet. De har også en fortid som slavefolk og står nederst på den sosiale rangstigen.

FEIL STRATEGI



Milki Kadiro går i spissen for unge mao hozo som ønsker å lære mer om sin kultur - og om Jesus Kristus

Få har vært interesserte i kulturen til dette folket, og alle forsøk på å nå dem med evangeliet har vært mislykket. Grunnen er ikke motvilje blant Hozo-folket, men feil strategi: Evangelistene kommer fra den dominerende folkegruppa, bruker deres språk og behandler Hozo-folket på en nedlatende måte. Forandringen har imidlertid kommet gjennom språkarbeidet! Siden 2010 har NMS i samarbeid med SIL begynt å komme i kontakt med personer som snakker Hozo og lyttet til deres historier. På denne måten har vi kunnet vise respekt og ærlig interesse. En ny generasjon er i ferd med å vokse fram.

Den er mer selvbevisst enn foreldregenerasjonen, og **Milki Kadiro** går i spissen for dem. Han kommer fra Tullu Bercuma, en veiløs landsby som består av noen hytter på ytterkanten av Dabbus-sumpen. Ved hjelp av et lite stipend fra NMS gjennom Begi-synoden kunne han gå på skole. I dag går han i 11. klasse («First preparatory») som første person fra hele Mao Hozo-folket! Familien hans er muslimer eller følger tradisjonell religion, men Milki bestemte seg for å bli kristen. Dette har han fortalt åpent om til familien og hele landsbyen.

KURS PÅ MORSMÅL

I 2018 ble det for første gang tilbudt kurs i bibelfortelling på morsmål, gjennomført av dyktige kolleger fra SIL Etiopia. Milki fungerte som døråpner, og overtalte en hel gruppe Mao-ungdommer til å delta på disse samlingene. Tilbakemeldingen er svært positiv og gjør oss ydmyke. Til tross for at de ble utsatt for trakasseringer fra myndighetene og den dominerende folkegruppen fordi de deltok på disse møtene, kom de tilbake gang på gang og lovpriste Gud for å ha åpnet denne døren for dem. – Jeg ønsker meg mer av dette og ber NMS om å fortsette! sier Milki. For fremtiden ønsker han seg flere kurs i bibelfortelling på morsmål, workshops for å lage sanger og dikt på morsmål, og støtte til engelskundervisning. Men mest ønsker han seg kurs i bibeloversettelse! Evangeliet på morsmål vil åpne døren for misjon, og for første gang gi Hozo-folket en følelse av et visst likeverd!

Denne artikkelen ble også publisert i årsrapporten 2018 for NMS Global

Om å krysser grenser.

Tekst og foto: Berit Østby, rådgiver for MY-LINK

21.06.2019



Prester og evangelister i Etiopia må stadig krysse grenser – språkgrenser, kulturelle grenser, grenser mellom religionene. Prosjektet «Cross Cultural Training» ved MY-LINC (Mekane Yesus Language and Intercultural Centre) hjelper dem til å mestre disse grensekryssingene på en god og sensitiv måte.

Vi sitter i bilen på vei hjem etter et tre dagers kurs i Cross Cultural Training (CCT) i Hosanna. Med oss har vi fem deltakere som vil sitte på et stykke, og praten går høyt om hva de har lært. Deres hverdag består i å være misjonærer i et land hvor det er over 83 ulike folkegrupper, og flere av de som er med i bilen krysser språklige og kulturelle grenser i sitt daglige arbeid, men har ikke selv bevisst lært seg et annet språk. I stedet har de brukt sitt eget språk, og folket de er misjonærer blant har endt opp med å lære deres språk i stedet!



Livlig diskusjon blant deltakerne ved Cross Cultural Training i Hosanna

- Ofte når vi reiser rundt som misjonærer har vi ubevisst bedt mennesker om å bli som oss. Vi bruker vårt eget språk, og etterhvert har vi små grupper av mennesker som snakker vårt språk, synger våre sanger, kler seg som oss og oppfører seg som oss. Nå forstår jeg at det handler om å respektere andre nok til å lære meg deres hjertespråk, til å bli som et barn igjen, selv om det er en smertefull prosess, og så la de høre om Kristus på sitt eget språk. Først da kan vi være sikre på at de virkelig forstår hva det er de sier ja til, sier en som selv kommer fra muslimsk bakgrunn.

Hans kvinnelige kollega henger seg på:

«Dette kurset er akkurat hva vi trenger i Etiopia i dag, hvor det er så mye uro og splittelse blant etniske grupper, så mye hat og så mange ting som drar oss i feil retning.»

- Nå skjønner jeg at jeg burde lært det lokale språket for lenge siden! Jeg har brukt tolk, men det er som å bruke krykke heller enn å lære å gå selv, sier en annen.

MY-LINC er Mekane Yesus kirkens språk og interkulturelle senter og har til nå hatt CCT kurs i ca halvparten av synodene til Mekane Yesus kirken, og rundt 700 lokal misjonærer er utrustet til nå. NMS har støttet dette arbeidet med prosjektmidler i de siste par årene.

Uttalelser som disse bekrefter at det er et enormt behov for å sette språklæring og kulturell sensitivitet på dagsordenen. Uansett hvor vi har vært, fra Mekele i nord, til Gisma i sør, fra Dire Dawa i øst til Begi Gidami i vest, merker vi at holdningene endres i positiv retning, og at viljen til å lære seg det lokale språket er tent. Vi jobber derfor for tiden fra MY-LINC's side med å finne en bærekraftig modell og måter de lokale misjonærene som er seriøse i sine språklærings-ambisjoner kan tilegne seg det lokale språket på.

Hodet, hjertet og hender

Tekst og foto: Sophie Küspert-Rakotondrainy, sophier@nms.no

18.06.2019



Kort med bokstaver, memory spill med bilde og skrift, «flash cards» med hyppig brukte ord, store terninger i papp... dette var noe av materiellet vi laget på gwama og komo språkene.



Skole på landsbygda i Afrika – vi har et bilde i hodet når vi hører dette: Støvete, mørke klasserom, en kladdebok her og der, ellers ingen materiell, og en lærer som står ved tavla. Dessverre er dette ikke et klisje, men realiteten for gwama og komo elever. Etter en workshop der vi produserte skolemateriell sammen med lærere og landsbybibliotekarer har de i det minste litt mer hjelpemidler i klasserommet.

Anne-Christie Hellenthal fra SIL og undertegnede hadde med oss kilovis med papir, papp, tape, lim og tusjer fra Addis Ababa til regionhovedstaden Asosa der vi møtte 10 unge lærere og «bibliotekarer».

«Vi lærer ikke bare med hodet. Vi lærer med hodet, hjertet, hendene og hele kroppen»

forklarte Anne-Christie den første dagen. Dette ble en gjennomgående rød tråd hele uka. Vi satte deltakerne på workshopen fort i gang med å klippe og lime, og allerede før lunsj første dagen hadde vi et sett med plastkort med alle bokstavene på begge språkene. Siden vi ikke hadde tilgang til plastifisering av papir brukte vi vanlig transparent tape til å gjøre pappkortene litt mer holdbare.

Med alfabetkortene kunne vi gjøre mange ulike ting, som for eksempel å sortere dem alfabetisk, finne tilhørende store og små bokstaver, stave ord, og spille et spill der du må finne den riktige første lyden i et ord som læreren sier, osv.

Deltakerne var så entusiastiske at vi allerede på ettermiddagen begynte å lage store terninger av gamle pappesker. Hvis man har en terning i klasserommet er det nesten uendelig hvor mange leker man kan leke og matte-spill man kan spille. Dette skjønte deltakerne også veldig fort, selv om de fra før aldri hadde sett en terning i hele sitt liv. Det ble mye latter da vi lekte en lek der det var om å gjøre å komme nærmest tallet 13 ved å trille så ofte som man vil.



Landsby-bibliotekar Amba lager et memory-spill på gwama språket



Deltakerne sorterer alfabetkort

Mao Komo prosjektet har allerede utstyrt fire landsbyer med et landsbybibliotek og en bibliotekar som tar vare på bøkene som har blitt produsert i prosjektet. Hver måned skriver de rapporter om hva de gjør med barna som kommer for å lese, og hvilke aktiviteter de gjør med dem. Materiellet som vi produserte i denne workshopen skal blant annet brukes i landsbybibliotekene.

Den største utfordringen var å lage hele 90 par med passende bilde og skrift, limt på forskjellig fargede kort som kan brukes til memory og andre spill. Vi sorterte kortene i substantiv, verb og adjektiv. Til sammen lagde vi 3 sett på hvert språk. Slik får de ikke bare spill, men også en mye større samling med ord som de kan lese og stave. Lærere og bibliotekarer er nemlig heller ikke nødvendigvis veldig gode til å stave på sine egne språk siden de ikke lærte dette da de gikk på skolen.

Anne-Christie og jeg var begge positivt overrasket over hvor ivrige deltakerne var. De kom til og med tidlig tilbake fra kaffepausen for å klistre tape på pappkort, og de ville ikke stoppe med å spille memory når de hadde forstått hvordan spillet fungerer.

Siste dagen begynte vi også å bruke kortene til å lage historier. Først lagde vi en kort historie med bildekortene, og deretter fant vi riktig ord til bildene slik at vi allerede hadde alle viktige stikkordene for å skrive historien. Vi skal ikke se bort ifra at det kommer noen artige historier fra disse skolene i fremtiden!



Spill med terning laget av en pappeske

Tekst og foto: Mparany Rakotondrainy, mparanyr@nms.no; oversettelse Sophie Küspert-Rakotondrainy, sophier@nms.no



Bare noen dager etter den store feiringen av slutten på Ramadan, 7.-11. juni, hadde jeg og min kollega Hambisa Ayana et illustrasjonsverksted for Mao Komo prosjektet på det regionale utdanningskontoret i Asosa.



Kvalitetsbøker med gode illustrasjoner er et hovedfokus i prosjektet. Generelt fins det få bøker, og å finne folk som kan tegne blant lokalbefolkningen er ofte helt umulig. Kunst og estetikk blir ikke verdsatt av foreldre eller undervist av lærere. De fleste barn eller voksne, har aldri tegnet eller malt på papir.



Galwak (komo) må tegne en løve som "straff" for at han kom for seint til ettermiddagsøkten. Det gjorde han gjerne!

veldig interessant. De fleste deltakerne visste ikke hvordan man deler opp en kropp og ansikt proporsjonelt. Etter mange øvelser begynte de å tegne ganske godt på egen hånd, uten å kopiere fra en mal. Hver dag hadde vi også praktiske øvelser der vi illustrerte korte historier som deltakerne fortalte etter tur.



«Jeg jobber med språk og utdanning, og vi produserer ulike skolebøker, men det er alltid en utfordring å finne gode illustratører. Så jeg har faktisk måttet illustrere en del før, uten å kunne tegne bra. Denne workshopen har gitt meg motivasjon til å gjøre mer og jeg lærte hvordan jeg kan unngå vanlige feil når jeg tegner. Jeg kommer til å øve mye!»

13 deltakere kom til workshopen fra seks ulike etniske grupper: berta, gumuz, gwama, komo, shinasha og mao. I løpet av fem dager lærte vi noen grunnleggende ferdigheter i tegning og hvordan man illustrerer en enkel historie.

Som en slags test den første dagen, fortalte Hambisa som selv er gumuz, en historie om to fugler og en frosk. Deltakerne prøvde å lage tegninger til historien, men for noen var det veldig vanskelig, og ikke alle var på samme nivå. Samme dag lærte vi å håndtere blyanten og hvordan vi tegnet en veldig enkel figur. Etter fem dager kunne alle deltakerne tegne mye bedre.

Etter hvert lærte vi å tegne mennesker med ulike kroppsholdninger, noe de syntes var

Deltagerne var veldig motiverte og glade for å få være med på verkstedet. Nasir Dergu, som er komo, sa:

- Jeg takker prosjektet for kurset fordi det er en stor mulighet for oss og for meg å lære slike ferdigheter

Asmamaw Mosissa, shinasha:

- Det var en flott workshop for meg. Da jeg var barn, hadde jeg en drøm om å lære å tegne, men det var ingen muligheter for det i regionen. Derfor er jeg heldig å ha fått denne sjansen til å lære å tegne.

Galwak Banti, komo:



Et av Mawiyas første bilder som illustrasjon til en historie. Her er det mye bra, og litt å rette opp i.

skap som vi kan male! Jeg liker veldig godt å tegne, men jeg fikk ikke mulighet til å gjøre det som barn. Nå er jeg så glad og føler meg privilegert over å være en del av dette verkstedet. Fra nå skal jeg tegne og tegne og tegne. Jeg vil produsere flere historier og lage gode illustrasjoner for samfunnet vårt. Takk for prosjektet!

Mawiya Jafar, gwama:

- Som gwama morsmåslærer gir dette meg mot til å produsere mer på mitt språk og gi meg muligheten til å gjøre mer for barna våre. Vi har ekstremt få bøker på vårt språk, spesielt med gode illustrasjoner. Etter denne workshopen vil jeg gjerne ta flere kurs fordi ferdighetene våre er fortsatt ikke gode nok.

Zakir Shanko, mao fra Bambasi:

- I vårt samfunn blir vi ikke oppfordret til å drive med kunst og tegne illustrasjoner. Men vi har en vakker kultur og et fint land-



Mawiya har allerede illustrert en del før, og var en av de mer erfarne tegnerne i workshopen

Enda en velutdannet teolog fra Begi

Tekst og foto: Klaus-Christian Küspert, klausk@nms.no

06.07.2019



Begi Gidami synoden er en av de minste i Mekane Yesus, men har mange høyt kvalifiserte teologer, takket være NMS sitt stipendprogram. Nå er det enda en: Rev. Elias fra Guma Gara Arba området, langt ute på landet!

Reverend Elias Shifferaw kommer fra en liten avsides landsby langt utenfor Begi, tidligere bebodd av mao folket, områdets opprinnelige befolkning. Nå er flesteparten av folk rundt Begi oromo. Elias har i mange år tjent Mekane Yesus, først som evangelist, så som prest og i en periode i en lederposisjon ved synodesenteret i Begi. Det var i sin funksjon som leder for evangeliseringsarbeidet at vi i NMS hadde et godt samarbeid med Rev. Elias, spesielt ifm. evangelisering av den sterkt marginaliserte mao befolkningen.



Rev. Elias Shifferaw etter tildelingen av Bachelor graden i teologi

Rev. Elias følte imidlertid bestandig at han manglet en solid teologisk utdanning. Han kunne bare gå til 10. klasse der han bodde, og deretter gikk han på bibelskole og tok så en 2-årig teologisk utdanning – laveste grad man kan ha for å bli ordinert prest. Da NMS fikk spørsmål fra synoden om vi kunne støtte Rev. Elias bli «riktig teolog», var det derfor enkelt å si ja!

Lørdag, 15. juni var den store dagen: Rev Elias feiret uteksamineringen sin som Bachelor i teologi, etter 3 års videreutdanning ved Mekane Yesus Seminaret i Addis Abeba. Ikke nok med det – synoderådet i Begi utnevnte han umiddelbart til synodens «director for mission and theology». Vi er veldig glad for det – på Rev. Elias' vegne, men også fordi vi vet at han har forståelse for nødvendigheten for et kulturelt sensitivt misjonsarbeid for minoritetsgruppene, hvor språkarbeidet spiller en viktig rolle. Han er oromo selv, men vokste opp i et område hvor mao urfolket i dag er en diskriminert minoritet og hvor

situasjonen kan sammenlignes med det norsk-samiske forholdet i deler av Nord-Norge for kanskje hundre år siden.



I svart og gult: Unge menn som har fått Bachelor graden i musikk og media

Sammen med Rev Elias var 162 nyutdannede teologer samlet i aulaen til Seminaret denne lørdagsformiddagen, 17 av dem med mastergrad, resten med bachelor eller «diplom», første trinnet i presteutdannelsen i Etiopia. I tillegg var det 14 unge og sprudlende glade musikere med en fersk BA fra Mekane Yesus School of Music and Media. Det at det var noen veldig få kvinner blant de nye teologene kan tolkes på to ulike måter. Vi kan på den ene siden være glad for at det er kvinnelige teologer i det hele tatt – ingen selvfølge i Etiopia – eller vi kan se det som et tegn på at det er langt igjen til gender balance i Mekane Yesus.

Begi Gidami synoden lengst vest i Etiopia hvor de første NMS misjonærene tidlig på 70-tallet startet misjonsarbeidet i Etiopia, får denne dagen enda en velutdannet teolog. Synoden har nå 3 teologer med mastergrad, med Rev. Worknesh, en av de første kvinnene med denne graden, en annen som holder på med å ta MA ved Seminaret og flere som Elias med bachelor i teologi. Dermed har Begi Gidami sannsynligvis den best kvalifiserte staben i Etiopia – i hvert fall i forhold til synodens størrelse. Og i all ubeskjedenhet: Det er NMS som har støttet utdanningen av de fleste av disse unge prestene.